Temps Ordinari - Vint-i-cinquè diumenge

Per Administrador el dg., 21/09/2014 - 09:00

Is 56, 6-9
Fl 1,20-24.27
Mt 20, 1-16

1- És possible que tot escoltant aquesta paràbola molts de nosaltres hàgim tingut la mateixa reacció que aquells treballadors de la primera hora. Per què tots cobren el mateix jornal, tant si han treballat tot el dia, com si sols ho han fet durant una hora? Això no sembla just. Però la paràbola és un gènere literari que hem de saber interpretar. Busca transmetre un ensenyament central, que és l'únic que cal retenir. La resta, són elements literaris escollits per cridar l'atenció, per tal que el missatge central quedi més ben gravat. I no tenen cap altra funció. Evidentment, l'evangeli no és un manual de productivitat econòmica. Si els propietaris actuessin com en la paràbola, no trobarien ningú que volgués treballar des de la primera hora, i l'empresa faria fallida. No va, per aquí el missatge de la paràbola. Jesús, aquí, ens parla de la salvació. Vol que entenguem una cosa fonamenta que sovint oblidem: que Déu ens salva no pas perquè ens ho mereixem, sinó perquè ell és bo i generós. Jo no "compro" la meva salvació. No la "pago" amb els meus mèrits. La salvació és un do gratuït de Déu que no guarda cap proporció amb els meus mèrits. Cap ni una. Se'ns vol fer veure, sobretot, que Déu no es mou per criteris d'estricta justícia, sinó que es mou per amor, per pura bondat. Tots rebem molt més del que mereixem. En som conscients? *2-* Ens diu la paràbola que cinc vegades, des de la primera hora del matí fins que es va pondre el sol, aquell propietari va sortir a buscar gent per treballar a la se*va vinya.* És a dir, Déu crida constantment els homes i dones a col·laborar amb ell, per fer que el món sigui millor, més d'acord amb el seu projecte. Uns se senten cridats a fer-ho des de petits, perquè els pares són creients i a través d'ells senten la crida de Déu molt aviat. D'altres se senten cridats més endavant, quan són joves: potser pel testimoni d'un educador o d'un company que els ha fet impacte. I també n'hi ha que no se senten cridats fins que ja han recorregut una bona parta de la seva vida: tal vegada una experiència que han viscut els ha sacsejat fortament i els ha fet obrir els ulls. Cada persona té una història personal única, diferent de la dels altres. Cada vida és un misteri que sols Déu coneix. I, precisament perquè ens estima, intervé en el moment oportú per cridar-nos a col·laborar amb ell. El perquè crida uns a la primera hora, des de petits, i altres quan ja són persones fetes, no el sabem: és un misteri que a nosaltres se'ns escapa. És allò que ens ha dit la primera lectura: **«Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres, tant com la distància del cel a la terra».** Són incomprensibles per a nosaltres. Però encara que això és veritat, d'una cosa sí que en podem estar ben segurs: que Déu sempre busca el nostre bé perquè ens estima. Per això, a tots ens dóna la mateixa paga: la salvació. Una paga d'un valor immens que cap de nosaltres pot merèixer. Li ho sabem agrair? 3- I per acabar, no oblidem allò que dèiem: que el Senyor convida a tothom, també a nosaltres, a treballar a la seva vinya: és la condició per a rebre el "jornal", el regal de Déu. Però fixem-nos que treballar a la vinya del Senyor no és fer qualsevol feina, sinó fer un esforç sincer perquè al nostre entorn les coses vagin millor, més d'acord amb el projecte de Déu, d'un Déu que és Amor. Voldrà dir, per exemple, ser factors d'unió, sabent comprendre i respectar tothom. Voldrà dir donar la mà a aquell que es troba sol i necessitat o indefens. O també, treballar en la vinya del Senyor voldrà dir sembrar esperança al nostre entorn. En un món com el nostre fan falta persones que creguin fermament que el Bé és més fort que el Mal, que l'amor és la força més poderosa que existeix. Fan falta persones que s'ho creguin i que visquin d'acord. Continuem ara la nostra eucaristia, que és una trobada amb el Senyor que potser ens pregunta, com en la paràbola: **"Què feu tot el dia desvagats?"** Donem-li la nostra desposta. I no oblidem que estar "desvagats" no significa no fer res, sinó deixar de fer coses que facin créixer el regne de Déu, és a dir, la bondat, la pau, la comprensió, la unió, l'esperança. Quins fruits està donant la meva vida? Reflexionem-hi.*Nota: Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del* ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 3. Diumenges i festius. Cicle A."*** *Editorial Claret, 2004*